

PITER V. BRET

UTROBA
ZEMLJE

II TOM

Prevela
Nevena Andrić

■ Laguna ■

Naslov originala

Peter V. Brett

THE CORE

Copyright © 2017 by Peter V. Brett

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

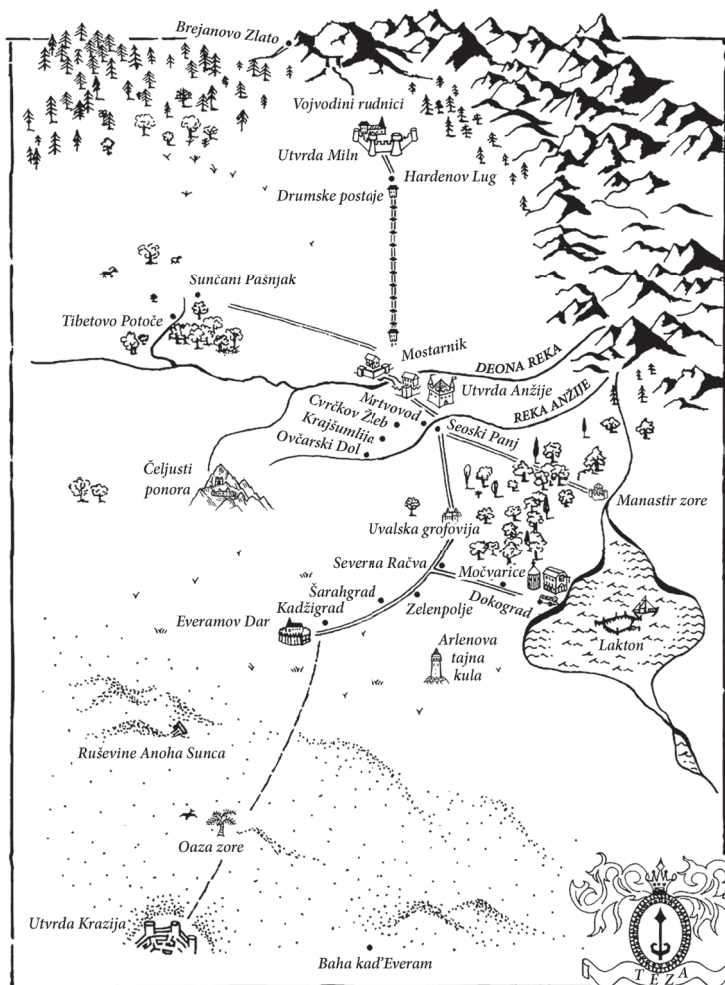

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Posvećeno Sajrini Lilit,
koja mi već menja život na bezbroj načina*

SADRŽAJ

Dvadeset peto poglavlje: Čeljusti ponora	11
Dvadeset šesto poglavlje: Tama u dubini	39
Dvadeset sedmo poglavlje: Sadruzi u postelji	79
Dvadeset osmo poglavlje: Arejnina priča	111
Dvadeset deveto poglavlje: Vukovi	120
Trideseto poglavlje: Everamova Magaza	132
Trideset prvo poglavlje: Hardenov lug	153
Trideset drugo poglavlje: Mećava i zemljotres	175
Trideset treće poglavlje: Zlo se porađa	201
Trideset četvrto poglavlje: Alino Koplje	209
Trideset peto poglavlje: Odsečeni	236
Trideset šesto poglavlje: Dim i magla	259
Trideset sedmo poglavlje: Džesine devojke	269
Trideset osmo poglavlje: Šarak ka	285
Trideset deveto poglavlje: Demon Zviždavog	301
Četrdeseto poglavlje: Alamen Fei	341
Četrdeset prvo poglavlje: Planinska svetlost	359
Četrdeset drugo poglavlje: Košnica	378
Četrdeset treće poglavlje: Utroba	405

Četrdeset četrto poglavlje: Rođen u tami.	413
Četrdeset peto poglavlje: Pakt.	417
Izjave zahvalnosti.	425
Simbolistički priručnik	427
O autoru.	439

DVADESET PETO POGLAVLJE

ČELJUSTI PONORA

334. P. P.

„Voljena.“

Pod oskudnim, srebrnastim mesečevim srpom, Džardir je kružio po noćnom nebu. Video je demone kako se roje po zemlji, pri krunskom vidu blistavi poput baklji.

„Tu sam, ljubavi moja“, odgovori Inevera gotovo istog časa.

„Bližimo se ulazu u ponor“, reče Džardir. „Daleko smo od civilizacije, ali u ovom području su *alagaiji* brojni. Okolna magija je sve jača. Možda nam je ovo poslednji razgovor pre nego što odmaknem toliko daleko da te čak ni Kadzijeva kruna ne može dosegnuti.“

Tamo dole, Parč'in i njegova *dživa ka*, sa simbolima obnevidelosti blago svetlucavim na koži, čuvali su zatvor Alagai Kaa. Šanva je vozila mala čelična kola prekrivena Parč'inovim činima; ona su u sebi sadržala zlo i prikrivala ga od zla spolja. Okovan za klupu pored nje, otac joj je bezizražajno zurio u daljinu.

Za slučaj da ove zaštitne mere nisu dovoljne, sve ih beše uzeo pod svoje okrilje Šanvin glas, pojačan zahvaljujući ogrlici

---

koju joj je dala kopljanička sestra. Neprestano je pevala jednu istu strofu *Pesme o zatamnjenju* – divnu, spokojnu melodiju koja samo što ne beše opčinila i samog Džardira.

Odozgo je Džardir video čini koje su štitile družinu. Pri krunskom vidu su se svetlucale – a dokle je dopirala njihova svetlost, dopirala im je i moć. Šanvina magija je bila prefinjenija, ali učinak joj je bio jasno uočljiv. Remetila je kretanje *alagaija* koji bi joj se našli u dometu i neprimetno ih usmeravala drugde, a da nije privlačila naročitu pažnju.

„Sestričina mi je postala moćna“, reče Džardir. „Zaista, ko bi znao Everamov plan. Pojedina Izbaviteljeva koplja borila su se uz mene dvadeset godina. Imam toliko sinova da ih sve i ne prepoznajem. A ipak, moja sestričina, jedva dorasla za udaju, odabrana je da sa mnom hodi u čeljusti ponora i snosi teret Šarak kaa.“

„Oprosti mi, voljeni, sve one ružne reči o tvojim sestrama“, reče Inevera. „Njihove materice izrodile su tri najveće ratnice koje je Ala ikad videla.“

„Daj, Everame, da budu dovoljne.“

„Jesi li spavao?“, upita Inevera.

„Odmorili smo se sat vremena dok je sunce bilo visoko na nebu“, reče Džardir.

„Mužu, to nije dovoljno“, reče Inevera. „Magija ti može obnoviti životnu snagu, ali umu su potrebni snovi – u protivnom si u opasnosti od ludila.“

„Onda ću se moliti da to pričeka dok ne obavimo svoju dužnost“, reče Džardir. „Posle toga nije važno.“

„Naravno da je važno“, reče Inevera.

„Spavaćemo tokom predstojećeg dana“, reče Džardir. „Sutra uveče je zatamnjenje, i tada ćemo osloboditi Alagai Kaa ne bi li nas poveo do staze u tamu koja nas čeka tamo dole. Plašim se da posle toga neće biti sna sve do pobeđe ili smrti.“

„Gde ste?“, upita Inevera.

„Malo na sever od planina gde smo se Parčin i ja borili u *domin šaramu*. Voljena, ovde postoji izvesna moć. Sad razumem zašto je baš ovo mesto privuklo Parčina.“

„Glas ti je sve tiši“, reče Inevera. „Otvori mi srce još jednom za kraj. Šta osećaš dok se približavaš čeljustima ponora?“

„Ornost.“ Džardir je oklevao. Beše to istina, ali ne cela. „Strah. Strah da ću te izneveriti. Strah da ću izneveriti celu Alu. Strah da ću biti slab i da će me Everam napustiti kad mi je najpotrebniji.“

„To su strahovi sve Everamove dece dokle god postoji Naj“, reče Inevera. „Samo ih Izbavitelj oseća najснаžnije od svih. Ali ja te posmatram celog tvog života, Hoškaminov sine. Ako ti ne možeš poneti teret Šarak kaa na svojim plećima, onda ne može niko.“

Džardir proguta knedlu. „Hvala ti, voljena.“

„Zahvali mi se tako što ćeš...“ Reči joj naglo umuknuše, i Džardir je odjedanput čuo samo vetar. On se zaustavi, čak polete unazad ne bi li opet stupio s njom u dodir, ali nije uspeo da je pronade a da se ne udalji od kola više nego što se usuđivao.

Tamo dole, otac demona ležao je u trostrukim vezama – prve su mu bile na samoj koži, druge su sačinjavali srebrni lanci ojačani simbolima, a treće čelični zidovi prekriveni činima.

Put je dug, a vi ste smrtni, kleo se Alagai Ka. Doći će vreme kada će vam oprez popustiti, a onda ću ja biti slobodan.

Džardir nije smeo dopustiti da se ovo proročanstvo ostvari. Dva puta su se borili protiv Alagai Kaa i dva puta ih je Najin princ gotovo porazio. Ako, kada ga oslobode, nekako pozove u pomoć, u okolini se nalazi dovoljno *alagaija* da poraze čak i Everamove izabrane.

„Zbogom, voljena“, šapnu on u vetar dok je leteo nazad da stražari nad kolima.

Kretali su se drevnim drumovima čije su prisustvo razabrali na Parčinovim prašnjavim mapama. Prećicom kroz prerije i duboke šume, u pokušaju da izbegnu zaseoke i izbegličke logore, bližili su se šumovitom podnožju bregova. Uskoro potom put je nestao, gusto zarastao tokom vekova. Bilo je staza dovoljno širokih za kola, ali jedva.

Gledajući s visine, Džardir je primetio nešto čudno. Napred se ponovo ukazivao drum, očito u redovnoj upotrebi, i to nedavnoj. On uzlete još više i vide i zašto.

Pustio je krunu u dejstvo i obratio se sadruzima tamo dole. „Napred je veliko selo. Dobro čuvajte demonskog oca dok ja izvidim o čemu se radi.“

„Jašta, mislim da ćemo se snaći“, kaza Parčin.

Džardir snažno usisa u sebe moć koplja, pa se vinu prema dalekoj varoši. Posle toliko nedelja sporosti, bilo je prijatno malo razgibati moći.

Ukaza se selo skriveno među drvećem, i Džardir se zaustavi tako naglo da ga zaboje čitavo telo.

Selo su okruživali drevni kameni obelisci, svaki šest metara visok i težak mnogo tona. Simboli na izrovašenoj površini još su bili dovoljno snažni da zadrže *alagaije* na odstojanju.

Ipak, Džardira je odista zaprepastilo što su i oni, kao i selo između njih, po izgledu krazijski. Nisu posredi bili savremeni zapisi i arhitektura; pre su ličili na ostatke Anoha Sunca. Šta će izgubljeno pleme njegovog naroda ovako daleko na severu?

I kud je nestalo?

Kada je pretražila zgrade i vratila se, Šanva pade na kolena. „Izbavitelju, nema znakova bitke. Deluje kao da su svi odjednom pokupili zalihe i mirno otišli.“

Parčin se namršti. „Dešava se to dosta često otkako su vaši izašli iz pustinje i razmahali se kopljima.“

Džardir ne obrati pažnju na žaoku. „Ovako daleko na severu, Parčine? Sumnjam da su čak i čuli za moj dolazak.“

„Izbavitelju“, reče Šanva. „Da nisu ovo ostaci Anoha Dala?“ Rena nakrivi glavu. „Grada... Tame?“

„Tačno tako“, složi se Džardir. „Kadži je sagrađio Anoh Dal kako bi snabdevao vojsku kada je povede u ponor.“

Naći ćeš nešto Kadžijevo, rekla je Inevera. *Poklon od pretka, namenjen da te vodi kroz tamu*. Da nije ovo to? Znak koji je Izbavitelj ostavio naslednicima.

Parčin otpuhnu. „Preživeli su tri hiljade godina, a onda se spakovali i bez razloga otišli pre... koliko? Godinu dana?“

„Manje“, izvesti ga Šanva. „Nekoliko meseci.“

„Onda kada je Alagai Ka izveo napad o zatamnjenju“, reče Džardir.

„Nije to slučajnost, sigurno kô što sunce sigurno izlazi“, reče Rena.

„Uskoro ćemo saznati“, reče Džardir. „Moramo se odmoriti sada, dok je sunce na nebu. Možda nam je ovo poslednje spavanje u životu, jer večeras oslobađamo Alagai Kaa.“

Pod omraženom dnevnom zvezdom u zatvoru je bilo toplo. Metal je bio kao pećnica, a unutrašnjost je dostizala toplotu koja bi za stoku s površine bila smrtonosna.

Vrelina nije bila naročito ugodna, ali ni naročito neugodna; ipak, bila je jedino podnošljivo u zarobljeništvu princa-supruga.

Sve ostalo je bilo bol. Svako truckanje ove primitivne naprave uzdrvalo bi demona, zateglo mu srebrne lance, i simboli na njima doneli bi mu nove muke i sram. Kada bi ga porobljivači uopšte i nahranili, hranili bi ga mozgovima životinja; kao da se hrani samo mašću, bez mesa. Okovan, bio je prinuđen da žrtvuje i poslednje ostatke časti i da puži – svaki pokret donosio

---

je nove muke – kako bi pribio lice uz odvratno meso, cvrčavo na vrelini. Zatvor je bazdeo na njega.

I ono pevanje!

Demon je sve svoje porobljivače mrzeo, ali Pevačicu je počinjao da mrzi ponajviše. Čak i prigušen debelim metalnim zidovima, njen glas mu je strugao po živcima, nagrizajući još primitivan deo čak i prinčevog silnog uma.

Princ-suprug beše iskusio misli i sećanja Pevačicinog oca, kao i njegova ogavna osećanja prema devojci – ljubav, ponos, nadu. Zbog njih ju je demon prezirao – želeo da je povredi – čak i pre nego što joj je čuo taj prokleti glas.

Kao i bojni simboli, i pesma je bila odjek drevne magije koju je dvor demona uma, kako se mislilo, odavno iskorenio. Podstrekivala je prosta osećanja demonskog soja, a osećanja privlače magiju. Njegova vrsta sama je davala moć pesmi koju su upotrebljavali protiv njih.

Iako je znao o čemu je tu reč, princ-suprug je želeo da pobegne od zvuka. Ako čovečanstvo u velikom broju ponovo stekne ovakvu moć, moglo bi ga biti teško savladati. Možda i nemoguće, nakon što se košnica raspe na sve strane.

Princ se sećao Kadžijevih velikih horova i drhtao je.

Od ovog pokreta, lanci su ga grebali i pekli. Više nije pokušavao da zaceli oštećeno tkivo, već ga je pustio da odumre ne bi li načinilo štiti, a on je dragocene zalihe unutrašnje magije koristio za stvaranje novih slojeva kože ispod njega. Postupak je bio spor, ali će tokom narednih nedelja istrošiti moć mastila na njegovom telu dok u isto vreme simboli troše njegovu sopstvenu snagu. Nije znao šta će prvo posustati.

Do tada, princ je mogao samo da čeka u tami dok je kočija poskakivala putem. Nije video kuda idu, a veze su ga sprečavale da posegne mislima.

To ga je ponajviše remetilo. Još otkako se izlegao, za princa-supruga svest je bila nešto nezavisno od tela, sposobno da za

---

tren oka prevali ogromne razdaljine. Nikad nije bio sam, već je osećao porive prostih vojnika, čuo glasove svoje braće.

Sad nije bilo ničega.

Princ-suprug je mogao meriti vreme samo po pojavi i nestanku dnevne zvezde, ali i to je bilo dovoljno. Nastupala je noć bez meseca. Ako ga sada ne puste u bezumnog vojnika i ne pošu na dugi put ka dvoru umnih demona, sve ovo će biti uzalud. Veoma uskoro kraljica će početi da nosi jaja, ukoliko već nije i počela.

Ako jeste, svi su propali – princ ponajviše. Ako nije, svima im ide naruku da stignu do nje pre toga. Ukoliko može da joj priđe jedino kao zatvorenik, i to će poslužiti. Kada zađu u dubine, gde je magija jača a njegovi vojnici brojni, imaće prilike da pobegne ako porobljivači ne budu na ovolikom oprezu.

Uz iznenadan trzaj, zatvor se zaustavi.

Neko je otvorio debela vrata zatvora, i princ-suprug siknu zbog bleštavila zvezda.

Dok su mu se oči bez kapaka navikavale na sjaj, uočio je njihove položaje. Čak i tek ispileli demoni uma nauče da tumače raspored omraženih zvezda. Nemoguće je dospeti visoko na umnom dvoru bez iskustva u površinskim ratovima.

Bili su blizu staze.

Porobljivači su se okupili na ulazu – Istraživač i Lovica, Naslednik i prokleta Pevačica.

Okovan pored njih bio je prinčev at, prosti vojnik po imenu Šandžat.

„Fuj! Što smrdi unutra!“ Istraživač prenaglašeno zgrči lice i pljunu na zemlju, ali aura mu je govorila nešto drugo. Ta kretnja trebalo je da dokaže njegovu prevlast, da navede princa na bes, u nadi da će im on odati kakvo dragoceno obaveštenje.

Istraživač se usudio da dotakne princa-supruga; za goruće lance ga je izvukao iz zatvora i zavitlao ga na zemlju u središtu njihovog kruga. Noć je bila hladna, ovako blizu staze, i snažno prožeta okolnom magijom. Kako priroda nalaže, simboli na njegovoj koži privlačili su moć, i sada počеше da ga prže. Dopusatio je da mu tkivo odumre i osećao je magiju u vetru.

U okolini mu je bio jedan brat, koji je, bez sumnje, čuvao izlaz. Put je – što je retko slučaj – vodio pravo do Utrobe, i jedini u krugu od više stotina kilometara bio je dovoljno velik da se njime mogu terati zarobljenici. Savršeno mesto za košnicu, za kakvog demona uma dovoljno snažnog da je odbrani od suparnika.

Po samom ukusu magije princ je zaključio kako je ovo neko od njegove sopstvene loze. Najstariji među njegovim porodom, prinčev najpouzdaniji pomoćnik. Iz naklonosti, princ-suprug ga je pustio da poživi predugo, i sada je ovaj bio moćan. Dovoljno moćan da pobije prinčeve porobljivače ukoliko ih uhvati nespremnje.

Princ se zaustavi pred nogama ljudskog ata. Jedan deo njega rado bi odbio da se poveže s njim, naprosto ne bi li podsetio ljude kako ne upravljaju oni njegovim postupcima. Kako u odsudnom trenutku može da im osujeti planove ukoliko poželi.

Ipak, nije želeo. Sada je vreme da stekne njihovo poverenje, a čak i ono malo slobode delanja što će steći zahvaljujući atu više je nego što ima sada.

Kada je naleteo na stopalo u sandali, koža je na tren dodirнула kožu. Princu je to bilo sasvim dovoljno da klizne unutra i preuzme vojnikovo telo. Ovaj razgrnu odoru, pa se sagnu, podiže princa-supruga i zabaci ga na leđa, a onda ga prekri tkaninom kako bi ga zaštitio od zvezdane svetlosti.

Zbog bleštavila demon zatvori oči i umesto toga pogleda kroz vojnike. Lanci pričvršćeni za debeli opasač sprečavali

su ga da potpuno opruži udove, ali mogao ih je ispraviti taman dovoljno da se penje uz brda i planine.

Nalazili su se u ljudskom razmnožavalištu, onom koje je princ-suprug uništio kada je, pre nekoliko obrtaja, sam štitio ovaj izlaz. Pošto se beše nahranio vođinim mozgom, princ je odmah prepoznao okolinu.

„Uspelo vam je“, čestitao im je onim režanjem koje nazivaju govorom. „Blizu smo ulaza. Mogu da vam pokažem put.“

„Odjednom sav izgara od želje“, reče Lovica.

„Kao riba za vodom“, odgovori princ-suprug. „Kao što ti izgaraš od želje da jedeš meso mog soja.“

„Jok ja.“ Lovičina aura uvređeno blesnu, i princ se poradova. Tako je lako podbadati ljude.

„Laži su ti besmislene“, reče on. „Vidi ti se u celoj auri. Govoriš sebi kako si pošla u pohod da spasavaš svoju vrstu, ali zapravo samo žudiš za moći.“

Lovica stegnu pesnicu i okolna magija sjati se oko nje. Ne bi morala mnogo da usisa u tetovaže kako bi ubila princa, ali on se nije brinuo.

Kao po komandi, umeša se Istraživač. „Ne daj da te izbacii iz koloseka, Ren. Znaš kakvi su.“

Na ove reči Lovičina aura se opusti. „Jašta.“

„Demone, gde smo ovo?“ Uz ove reči Naslednik mahnu oružjem; princ-suprug ga je oprezno motrio. Kavrijevo koplje bilo je tek jedno među brojnim sredstvima kojima ga porobljivači mogu ubiti, ali princ se tog oružja plašio već hiljadama godina. Sopstveni otac mu je poginuo od njega. „Ovo mesto nosi oznake mog naroda. Šta mu se desilo?“

Na raspolaganju su mu bile mnoge laži, ali istina je bila daleko slasnija. „To je Anoh Dal, Grad Noći. Okupljalište Kavrijeve vojske, severno sedište Kavrijeve moći pre nego što mu je carstvo propalo, a samo nekolicina ljudi opstala da čuva ovaj izlaz.“

„Šta im se desilo?“, oštro zapita Naslednik.

„Zaboravili su šta čuvaju i zašto“, reče princ. „Postali su nemarni, recimo, i simboli su im popustili. Probio sam se unutra i poterao njihova tela na dvor uma kao lične zalihe hrane.“ Ove reči su uzdrmale ljudska bića. Video im je to u aurama i uživao je.

„Otkud demon sve to zna?“, upita Pevačica.

Princ-suprug okrenu vojnikov pogled ka njoj. „Zato što je pojeo sećanja njihovog vođe, baš kao i moja, kćeri. Tako zna i koliko sam se stideo kada mi je tvoja ružna majka pokazala žensko prvorodenče. Bio sam kukavica, pa je nisam udario, ali našao sam *hisu* nalik na nju da se na njoj iskalim.“

„Laži sa usana oca laži“, zareža Pevačica, ali u auri joj je bilo bola i sumnje.

Očev smeh još dublje je kosnuo Pevačicu. „Iz tog nasilnog parenja rodilo se kopile koje volim više nego što sam tebe ikad voleo.“

Ona kriknu na njega; zvuk ga zagreba po auri. Šandžat pade na kolena i zapuši prinčeve uši, ali čak i sred bola naslađivao se Pevačicinom patnjom. Čovečji um je tako krhak. Zagrebeš li ga u pogodnom trenutku, biće će se raspasti na komade.

Naslednik joj položi ruku na rame, i njen nasrtaj utihnu. U odgovor, princ-suprug joj se na tren iskezi vojnikovim ustima.

Otišao je predaleko. Naslednik diže koplje i ispusti nalet moći u simbole na prinčevnoj koži.

Samrtne muke bile su nepodnošljive. Zahvaljujući odori ostao je vojniku na leđima kada mu je sopstveni stisak popustio, ali princ više nije upravljao stvorenjem i, dok se grčio, vojnik pade na njega.

Onda, odjednom, bol prestade. Princ-suprug ponovo zauze vojnikovo telo i lagano ga uspravi na noge.

Ovog puta je Lovica nacrtala simbol, zapalila prinčeve nerve i opet ga bacila na zemlju. Ovaj napad odistinski mu je naudio.

Da bi se zalećio, moraće da troši dragocenu magiju. Ostali su ravnodušno gledali.

Naposletku ona opet usisa moć u sebe, i napred kroči Istraživač. „Bolje bi ti bilo da ne progovaraš dok ti se neko ne obrati. Odgovaraćeš na naša pitanja i odvešćeš nas kud želimo, a inače ćeš da začepiš ili ćemo te ostaviti na suncu, a mi ćemo sami da nađemo put.“

„Nećete ga nikad naći“, obeća im princ-suprug. „Ni za stotinu svojih godina, a nemate toliko vremena.“

„Ti zatvorenici koje si poslao onamo.“ Odvratnost se ljigavila po Istraživačevoj auri. „Peške su prešli ceo put, sami?“

Princ odmahnu vojnikovom glavom onako kako to ljudi rade. „Poslao sam podražajnog demona da ih sprovede preko... težih prepreka; i na stoku sam stavio magijski beleg kako bi sva bića tame znala da pripada meni.“

„Kakvih prepreka?“, zapita Istraživač.

„Čak i kad su vam preci putovali njome, staza je bila duga i teška“, reče princ, „a otkako je Kavri poveo legije naniže, prošle su hiljade godina. Tuneli su se urušili ili se poplavili, drugi su iskopani u međuvremenu. Ima provalija i strmih uspona. Ovom vojniku će možda biti teško da ih prevali vezan.“

„O tom potom“, reče Istraživač. „Da sam na tvom mestu, ne bih računao da ćemo ti skinuti lance.“

„Pre ili kasnije ću biti slobodan“, zakle se princ-suprug. „A kad se to desi, pogostiću se vašim mozgovima.“

„Možda.“ Usijane aure, Lovica istupi. „A možda ćeš i probati da se oslobodiš, a mi ćemo te ubiti i pogostiti se tvojim.“

Ona mu se iskezi. Zubi joj nisu bili dugi i oštri kao u njegovog soja, ali princa svejedno podiđe jeza od straha. „Misliš da će isto delovati na nas? Odjednom ćemo znati sve što ti znaš?“

Lovica potegnu sečivo s pojasa. Beše to poprilično moćan predmet, i nosio je beleg opojne smeše osećanja; od sopstvene volje je usisavao magiju u sebe. „Noći mu, možda nam je

---

pristup skroz naskroz pogrešan. Možda bi' sad mogla da te rasporim, pa da sama povedem grupu dole.“

Ona koraknu napred; princ-suprug je tada znao da je oterao igru predaleko. Bila je ozbiljna: ubila bi ga, pojela njegov drevni mozak, i poludela.

Pomisao na to nimalo ga nije tešila. Ako sam ne preživi, princa uopšte nije bilo briga šta će se desiti između ljudskog soja i njegove sopstvene vrste.

On pogleda u Istraživača i kod njega opazi izvesnu količinu zdravog razuma; čovek se ispreči između svoje ženke i princa. „Diši, Ren. Ne možeš znati da bi upalilo.“ Aura joj je i dalje bila vrela, nepredvidljiva, ali ona malčice ustuknu, i princ odahnu.

Princ-suprug natera vojnika da pogleda Istraživača u oči. Neobičan je to osećaj – pogledati u oči drugog stvora a ne biti u stanju da mu vidiš misli. Kako su ljudi ovoliko ojačali sa ovako primitivnim čulima?

„Istraživaču, postoji brža staza kojom možemo poći ti i ja“, reče princ tiho. „Možemo je prevaliti za nekoliko časaka, uštedeti višenedeljno putovanje. Poštedeti ti ženu i porod opasnosti.“

„Idemo zajedno“, reče Naslednik. „Ili ne idemo uopšte.“

„Ne veruje ti“, pojasni princ Istraživaču. „Jasno mu se vidi u auri. Plaši se da ćeš ga izdati. Da ćeš izdati celu svoju vrstu.“ Video je napetost koja je vladala između njih dvojice. Video sumnju. Grupa nije onako jedinstvena kako se predstavlja.

On nakrenu vojnikovu glavu. „Plašiš li se toga, Istraživaču? U šta bi se mogao pretvoriti tako blizu moći Utrobe? Veruješ sebi jedva nešto više nego što ti veruje ovaj takozvani saveznik.“

Istraživač diže ruku, prizva magiju i opet preplavi njome prinčeve simbole. Vojnik se stropošta na zemlju, i njih dvojica zaurlaše i počеше zajedno da se grče. Demon uma okusi ljudsku krv i shvati da se vojnik ujeo za jezik.

„Upozorio sam te da ne trtljaš“, reče Istraživač, pa opet usisa moć u sebe. „Samo se tebi ovde ne veruje.“

„A ipak hoćeš da vas vodim naniže“, reče princ, i dalje se grčevito držeći za palog vojnika.

„Što pre, to bolje“, reče Lovica.

Princ-suprug razmisli o ovome. Mogao bi ih povesti do izlaza, saterati ih pravo u kandže svog poroda, i možda sam prisustvovati njihovom zajedničkom porazu.

Ipak, ako bi suparnik zatekao princa-supruga vezanog i bespomoćnog, šta bi uradio? Spasao ga? Nezamislivo. Postupio bi kao i bilo ko drugi na njegovom mestu. Ubio bi princa, nahranio se njegovim umom i stekao dovoljnu moć da se vrati u Utrobu i zauzme očevo mesto, a onda i sam postane otac novog pokolenja demona.

„Izlaz je pod stražom.“ Ove reči je zarezao.

„Kakvom stražom?“, oštro zapita Istraživač.

„Zar ne osećaš? Jedan moj potomak gospodari njime. Čak i ja sam svestan njegovog prisustva iako ste me osakatili.“

Ljudska bića se ukočiše i nakriviše glave kao da osluškuju. Dok im je pažnja na drugoj strani, princ-suprug je mogao iskoristiti trenutak i pobeći, ali bio je preslab da bi pokušao i plašio se da će Lovica održati obećanje.

„Ja ga čujem“, reče Naslednik tren kasnije. „Kao šapat u noćnom vazduhu.“

Nenavikao da zaostaje za bilo kime kada je o moći reč, Istraživač se namršti. Jeste bio veštiji, ali Naslednikovi magijski predmeti nisu bili puke tričarije. Nosili su beleg vere miliona čak i posle toliko godina.

„Evo ga“, reče Istraživač časak kasnije. „Osećam ga.“

„Vala, ja jok“, zareža Lovica.

„Knežić se krije iza čini baš kao i mi“, kaza Naslednik.

„Crpi moć i tumači magijska strujanja, ali nemoj tražiti ništa određeno“, reče Istraživač. „Potraži prazninu, kao rupu na putu.“

Lovica opet zažmuri, lica ukočenog i iskrivljenog od životinjske usredsređenosti. Naposljetku otvori oči, okrenu se i pokaza pravo prema izlazu. „Onamo.“

Naslednik se okrenu Pevačici. „Šanva?“

Devojčinu auru preplavi sram; princ se sladio. Ona se pokloni. „Izbavitelju, žao mi je. Vas troje imate šesto čulo, ali meni je Everam našao za shodno da podari samo pet.“

„Pusti to“, reče Istraživač. „Zato mi ostali ne umemo da pevamo, već samo da ćurličemo.“

Uz nešto poteškoća sprečio je vojnikovo lice da se ne zgrči od gađenja. Njihovo poimanje okolne moći bilo je u najmanju ruku primitivno. I prost vojnik iz najnižeg staleža bolje upravlja sopstvenim nagonima nego i najbolji od čovečjeg soja.

Princ-suprug je umeo da ostavi osećanja po strani, jer u tome leži srž baratanja magijom. Ipak, bilo je naporno potisnuti sram što su ga ovi... sisari uhvatili na prepad i zarobili.

Ipak, u ovoj pomisli bilo je i nade. Ako jedva umeju čitati strujanja, to mu stavlja na raspolaganje čitav spektar pritajenog čaranja kojim se nesmetano može baviti a da niko to ne primeti.

Nevolja je i dalje bila u izvoru moći. Čini na prinčevoj koži sprečavale su mu unutrašnju magiju da uzme maha i nisu mu dozvoljavale da je crpe spolja. Mogao je to putem vojnika, ali Šandžat, premda zdrav i snažan, nije imao po sebi iscrtane čini, a i volja mu je bila skršena – za magijske pojmove, bio je gotovo mrtav. Da bi se bavio magijom trebaće mu neka vrsta skladišta nalik na predmete koje su tamničari posedovali.

Valja im samo malo skrenuti pažnju na drugu stranu, i demon možda nekako dosegne jedan predmet taman koliko da napoji čini silom. Pošto bi delao preko čovečjeg vojnika, odbrambeni simboli ga ne bi ometali.

Ovu zagonetku ostaviće za kasnije. Trenutno ima važnijih briga. „Ako treba da kročimo stazom u tamu, moraćete da uklonite mog potomka.“

Istraživač se opet okrenu princu. „Navodno ćeš nam pomoći da ti ubijemo rođenog sina, a mi treba da poverujemo u to? Možda si ga već upozorio na naš dolazak, pa nas sad vodiš u klopku.“

„Ne sumnjaj da bih, čoveče“, reče princ-suprug. „Ali ako potomak oseti da sam oslabljen, neće oklevati, već će ubiti i mene.“

„Rođenog tatu?“, upita Istraživač sumnjičavo. Gađenje prema demonskom soju bilo mu je gotovo opipljivo u auri.

„Sigurno“, reče Lovica.

„Slušaj svoju ženu, čoveče.“ Vojnik se okrenu i osmehnu se Nasledniku. „To svakako neće biti prvi princ spreman na ubistvo radi očevog prestola.“

Samo je nagađao, ali Naslednikova aura je istog časa potvrdila da je u pravu. Naslednikov gordi porod međusobno je ratovao zato što još niko ne beše prigrabio njegovu nekadašnju moć – isto kao što se dešavalo i na dvoru umnih demona. Pobuna na površini bila je zrela za gušenje.

„Ako me nađe vezanog, s likovanjem će se pogostiti mojim mozgom i tako pridodati moju moć svojoj. Tada nijedno od vas neće moći da mu se suprotstavi. Proždraće vam umove, saznaće sve o vašem narodu i vašim planovima, a onda će se vratiti u Utrobu i usadiće srž svog bića novim pokolenjima demona. Ona će brzo dostići zrelost, pa će se izdići iz zemlje da podjarme površinu mnogo pre nego što se vaši primitivni velesimboli dovoljno namnože.“

Porobljivači se zgledaše, a onda Naslednik zirnu k njemu. „Nazad u zatvor, prinče laži.“ On uli moć u simbole i demon uma i vojnik ponovo padoše na zemlju, grčeci se u strašnim mukama.

Prišao je Istraživač i otrgao ga od vojnika, ali princ-suprug je jedva i bio svestan prženja lanaca na koži. Samo časak pre nego što ih je ovaj razdvojio, demon razmahanom kandžom taknu nešto obešeno vojniku oko vrata o kožnom remenu – nešto što mu se gnezdilo među nabreklih grudnim mišićima.

Pevačica je načinila kobnu grešku. Mislila je da je bočica njenih suza oko očevoj vrata simbolična, ali zapravo je sadržala istinsku moć. Ne mnogo, ali obeležen njenom tugom, predmet je crpao i zadržavao u sebi magiju.

Vojnik, čije kretanje nije bilo ograničeno simbolima na prinčevoj koži, mogao je uhvatiti bočicu i uliti moć u jednostavne čini.

Možda dovoljno moći da se princ dočepa slobode.

Kada je opet zaključao Alagai Kaa u čelična kola, Arlen je triput proverio simbole. Zaštitne čini bile su snažne, ali Arlen je znao šta sve demoni uma mogu. Ako taj drugi demonski princ pronade kola i otkrije kakav se tovar unutra krije, neće mu dugo trebati da se probije kroz odbrambene čini.

Džardir je zračio napetošću. „Ne verujem Najinom slugi.“

„Nemaš ni razloga“, reče Arlen.

„Mesecima ga držimo zarobljenog“, reče Džardir. „Otkud je znao za moje sinove?“

„Mislim da i nije“, kaza Arlen. „Uhvatio te je dok si bio ranjiv i nagađao je na osnovu Šandžatovih sećanja, a onda je tvoja aura to potvrdila.“

„Ili možda nismo dovoljno pazili šta pričamo pred Šandžatom“, reče Rena.

„Moraćemo dodatno da se pričujemo“, reče Arlen. „Ne možemo vući zatvorska kola dole. A do tada, Ren, ti i Šanva ih čuvajte dok Aman i ja lovimo tog demona uma.“

„Jašta, pošto je te prošli put tako fino ispalo“, kaza Rena. „Sve troje smo morali da se udružimo da sredimo umnika koji je znao da dolazimo.“

„Ako je posredi zaseda, nemamo mnogo izgleda protiv demona koji pokraj sebe ima tako velik magijski odliv kao što je ta staza“, reče Arlen. „Ako nije, trebaš mi ovde.“

„Zašto?“, zapita Rena.

„Ako nas srede, moraš da se pobrineš da ne ostane ništa od Alagai Kaa kako taj drugi demon uma ne bi imao šta da smaže.“

„Jedeš demonska govna“, zarezha Rena. „To može i Šanva. Samo nećeš da idem s tobom.“

„Zar bi trebalo?“, zapita Arlen. „Tvorca mu, Ren. Već ti je ispao stomak.“

„Jok“, reče Rena. „Malo sam se podgojila, to ti je to. Jedem za dvoje.“

„Ren, vidim šta ti je unutra, u trbuhu“, reče Arlen. „Beba ne bi trebalo tako brzo da raste. Isto se desilo i Liši. Porodila se nekoliko meseci prerano.“

Onog časka kad je to izgovorio, uvideo je svoju grešku. Kad god bi tokom prepirke potegnuo Lišu Papirdžiju, iz toga nikad ništa dobro nije proizilazilo.

„Jašta, sve vreme je, more, razbijala *damama* glave i ubijala demone, ako je verovati Uvalcima“, reče Rena. „Al’ ja nisam tol’ko žilava kô Liša Papirdžija, je l’ to ’oćeš da kažeš?“

„Naišla je na nevolje, pa se obračunala s njima“, reče Arlen. „Nije silazila u Utrobu da se bije.“

„Ti si pod uticajem ovog demona“, reče Rena. „’Oće da nas razjedini. Da nas oslabi.“

„Ne znači da nije u pravu“, reče Arlen. „To oni i rade. Tresnu te istinom tamo gde najviše boli.“

„I tome moraš najviše da se opireš, Parčine“, umeša se Džardir. „*Dživa* ti je isuviše moćna, ne smeš je ostaviti ovde. Znaš da je to istina. Niko drugi ne može poći umesto nje, a nama je potrebna pomoć. Svi moramo da se žrtvujemo.“

Arlen ga je mrko gledao. „Amane, lako je tebi da pričaš. Tvojih žena – tvoje dece – ima kao pleve. Ja imam samo ovo dvoje.“

„Zar misliš da ja rado vodim u ponor sestričinu, jedva dora-slu i za udaju?“, oštro zapita Džardir. „I da mi je milo što mi

---

jedini unuk, majci na leđima, odlazi u kopljaničko gnezdo zarad jednog *hafita*?“

„To nije isto, i ti to znaš“, obrecnu se Arlen. „Je l' bi ti poneo Maslinu Papirdžiju sa sobom u ponor?“

Džardir nije oklevao. „Ako bi nam to i malčice popravilo izgleda da uništimo Alagai'ting Ka, onda bih, Parčine. Poveo bih u ponor sve svoje žene i decu, samo da uspemo. To znači biti evedžanin. Veliki rat je na prvom mestu. Inevera je bacila kockice u krvi tvoje *džive*. Ona mora s nama u ponor; u protivnom, izgledi su nam tek delić ove bedne nade koju imamo sada.“

Ubeđenje u njegovoj auri prestravilo je Arlena – i preplavilo ga zavišću. Kako bi život bio jednostavan kad bi mogao verovati u sudbinu.

„Izbor je na meni“, reče Rena.

„Jašta, ali meni ne mora da se dopadne. Trebalo bi da smo kod mog tate na imanju, da gajimo letinu i čekamo da prođe devet meseci kao i sve druge budale na svetu, utrobnici nas odneli.“

„Ja sam to celog života 'tela“, reče Rena. „Ti si glupak koji je pobegao i započeo ceo ovaj rusvaj. Na nama je da ga završimo. Kod tvog taje na imanju nije bezbedno. Nigde nije bezbedno dok ne obavimo ovo.“

„Dobro“, odseče Arlen. „Ali ne sećam se da su pogane utrobničke kockice pominjale išta o ostajanju kod kola jedan jedini put dok mi otvorimo kapiju.“

Rena skrsti ruke. „Ne možeš da me zaustaviš. Ako odeš, za tobom ću, osim ako me zaključaš unutra s demonom.“

Arlen stegnu pesnice. Dok je odrastao, Rejgen i Elisa su mu mnogo puta rekli da je brak težak, da se stalno moraju tražiti srednja rešenja, ali nikad to nije razumeo dok isto nije snašlo i njega.

Dok su se uspinjali uz planinski obronak, Arlen je usredsredio moć na simbole pometnje i obnevidelosti na koži. Osećao je kako utrobnički princ mislima prečešljava okolinu, ali činilo se da ne traži baš njih.

Rena je činila isto što i on. Kada bi pogledao pravo u nju, ličila je na senu, na odraz u staklenom prozoru. Ako pokuša da se usredsredi na detalje, zavrtelo bi mu se u glavi. Gledana krajičkom oka, iščezla bi gotovo sasvim.

Rekla je da je isto i kad ona pogleda u njega. Čini su im bile prilagođene demonima, ali utrobničko meso koje su on i Rena jeli postalo je deo njih, te su i sami delimično osećali dejstvo na svojoj koži. Držali su se blizu kako ne bi izgubili jedno drugo iz vida.

Uz krunski vid, Džardiru nije bilo teško da ih sledi. Dok su se bližili pećini u kojoj se nalazio ulaz, on je leteo po noćnom nebu iznad njih.

Arlena je još uznemiravalo što Džardir čuje demonski šapat u noćnom vetru. Što je Arlen više vremena provodio blizu Kadžijeve krune i koplja, to je više poštovao prvu *damadžu* koja ih je načinila pre više hiljada godina. Arlen je, bez imalo hvalisavosti, smeo tvrditi da je najbolji simbolista svoga doba, ali u poređenju s magijskim orkestrom u tim predmetima, on je bio kao dete koje lupa u lonce. Džardir se nije mogao pretvoriti u izmaglicu, ali što je više ovladavao relikvijama, to je otkrivao više novih moći koje Arlen nije umeo podražavati.

Stigli su do ivice mreže čini umnog demona, kandžama šumskog demona urezane u drveće oko podnožja planine. Uzvisina je bila prevelika da bi je celu sakrili, naročito zato što je toliko moći kuljalo kroz magijski odliv. Arlen je golim okom video šta je unutar mreže, ali kada onamo uperi magijski vid, bilo je to kao da zuri u gustu, svetlucavu maglu.

Arlen je osećao da zaštitno polje nije namenjeno demonima, već ljudima. Ko god pokuša da prođe bio bi odbačen

---

unazad uz blesak svetlosti i bola, a umni demon bi saznao za njegovo prisustvo.

I Džardir se ukopao u mestu. Arlen ga je video kako lebdi na ivici mreže čini i proučava je odozgo.

Rena pokaza uvis. „’Oću da vidim šta on vidi.“

Arlen je uhvati za ruku. „Pazi, samo se malčice razredi.“

„Hiljadu puta si mi rekao“, kaza Rena. „Ako preteram, čini nam više ne rade. Demon će nas osetiti i sve će se svesti na borbu snagom volje.“

„Ni ja ni ti ne želimo tu borbu ako možemo da je izbegnemo“, reče Arlen. „Naročito zato što demon ima mrežu čini da zaštititi um od nas.“

„Paziću.“

Postali su delimično bestelesni, zadržavajući tek toliko telesne mase da im simboli i dalje deluju, ali odbacujući dovoljno da postanu lakši od vazduha. Kao plesni par na kakvom slavlju, zajedno se odraziše od zemlje i odleteše uvis u susret Džardiru.

Noć je bila vedra, i čak i samo pri zvezdanoj svetlosti Arlenove oštre oči razabirale su uzani drum do ulaza. Pećina je bila manja nego što je očekivao, ali iz nje je zračilo toliko moći da je čak ni demonski princ nije mogao prikriti. Oko nje su bili raspoređeni drevni kameni stubovi, a simboli na njima behu porazbijani i oštećeni.

„Čeljusti ponora“, prošaputa Džardir sa strahopoštovanjem. „Još svete zemlje koju su *alagaiji* okaljali.“

„Ti si ovde general“, reče Arlen. „Kako hoćeš da izvedemo ovo?“

Džardir razmisli. „Kada su, o zatamnjenju, utrobnički prinčevi došli u Everamov Dar, usekli su velesimbole u polja, slično kao ovaj demon ovde. Prodro sam kroz njih zahvaljujući moći krune.“

„Možeš li da se probiješ kroz mrežu a da te demon ne oseti?“, upita Arlen.

Džardir se namršti. „Nisam siguran. Prošli princ je bio slabiji, čini nedovršene, a njegova pažnja bila je usmerena unutra. Ovaj dušmanin je spreman. Osećam kako voljom poseže upolje iz pribežišta.“

„Mogu ja da mu odvučem pažnju“, reče Arlen. „Od snažnog magijskog napada, neusmerenog na neko određeno mesto, cela mreža će se zablistati. Ako pogodim zgodan trenutak, demon verovatno neće osetiti da si se probio.“

„Zajedno ćemo mu odvući pažnju“, reče Rena. „Onog trena kad takneš mrežu, ima da ti uzvрати udarac. I sam si rekao da se ne možemo pretvoriti u izmaglicu a da ne ostanemo ranjivi.“

„Razlog više da se ti skloniš“, kaza Arlen.

Rena zavrte glavom. „Naneću još jedan raspršen udarac s druge strane planine, koji sekund posle tvog. Tako ćeš ti imati prilike da pobegneš. Radićemo to naizmenično dok ga Džardir ne ubije.“

„Nećemo moći tako dugo“, reče Arlen.

„Nećete ni morati dugo“, obeća Džardir. „Biću brz kao Everamovo koplje.“

Arlen polako udahnu. „Bolje bi ti bilo.“

„Parčine, ako ne možeš da se pouzdaš u Everama“, reče Džardir, „pouzday se u svog *adžin'pala*. Idite sada.“

Arlen stisnu Renu za ruku. Iako je za ostatak sveta bila neuhvatljiva poput mehura od sapunice, njemu se još činila čvrsta na dodir. Pogledi im se susretoše, a onda se Rena okrenu i odlete na drugu stranu. Džardir se čvrsto uvi u ogrtač obnevidelosti i na Arlenove oči se zamagli. Arlen polete naniže i podaleko, u smeru suprotnom od Reninog.

Potom je lebdeo tik iznad drveća, ispred mreže, i crpao je moć. Okolo se gusta magija poput vodopada valjala naniže iz odliva. Moć ga ispuni tako silno da je demon uma to morao osetiti – bio je siguran. On sasu moć na mrežu čini i ova zasija poput sazvežđa.

Odmah se dao u pokret u naletu brzine. Taman na vreme; iz pećinskog ulaza sunu povratni magijski udar, naciljan tamo gde je on lebdeo časak ranije. Moć je pretvorila vrhove drveća u iverje i obasjala čitav pojas šume.

Čim je svetlost zgasnula, mreža čini zablista na drugom mestu; Rena je obavljala svoj deo.

Novi nalet magije polete upolje, ovog puta otprilike prema Reni, premda ona bez sumnje odavno više nije bila na istom mestu. Arlen nasrnu opet, i mreža čini izdrža, ali ovog puta nije uzvratila vatrom. Iz pećine se začu krik; on se ukoči, zaboravljajući da diše. Da li je Džardir napao?

Ipak, krici nisu utihnuli. Onako prodorni i nepodnošljivi, postajali su sve glasniji i glasniji. Arlen stegnu pesnice kada je iz skrovišta gde se demon beše pritajio nahrupilo na stotine malih demona vetra, okretnih i hitrih. Kožasta krila silno su lepetala kroz vazduh.

Sve više i više hrlilo ih je napolje; sada je na hiljade njih letelo u zastrašujućem skladu, a onda se podeliše u dva gusta oblaka, koji zaokružiše duž ruba mreže čini u suprotnim smerovima. Među njima je bilo i podražajnih demona, blistavijih magijskom oku.

„U utrobu da se nose.“ Arlen otpljunu niz vetar. Ako ostanu u blizini, toliki oblak će ih obujmiti za nekoliko trenutaka. Onog časka kad se neki demon sudari s njima, demon uma će znati gde se nalaze.

„Brz kao Everamovo koplje, do mojega“, progundā on i hitro sunu odatle.

Morao je da nađe Renu.

Rena je bila toliko blizu da joj je magijski nalet oprljio tabane, ali ona se zaustavi časak kasnije, pa se vrati otkuda je došla, za slučaj da usledi još jedan napad.

Zgusnuta moć u središtu skrivenog područja sada se blistala žarko. Demon je snažno crpao moć iz magijskog odliva. Nijedan stvor ne može dugo držati toliku količinu u sebi, ali na kraće staze demon je zbog nje bio neverovatno opasan.

Onda iz pećine pokuljaše demoni vetra.

Izdaleka su ličili na slepe miševе koji su preko dana spavali u ambaru njenog oca, ali kada su se približili, ona vide da su veliki kao psi i da imaju silne, žilave mišiče pod ostrim krljuštima, kao i gubice pune oštrih zuba.

Ona polete odatle, ali demoni su se kretali u oba smera duž površine čini, nalik na mrežu koja se širila sve brže i u koju će se ona i Arlen uskoro uplesti – izuzev ako su njega već dohvatili. Magija iz pećinskog ulaza počela je ljutito da pulsira.

U letu je na brzinu crtala simbole za zaštitu od demona vetra i rasipala ih za sobom kao ekserčiče. Kada je jato počelo da je sustiže, demoni su se odbijali o njih, što im je unosilo rasulo u gustu formaciju; ipak, bilo ih je previše, i nije ih mogla usporiti.

Spređa, ona vide jato kako pretiče Arlena. On se okrenu i uli moć u svoje simbole za zaštitu od demona vetra; tetovaže mu zaslepljujuće blesnuše srebrnom svetlošću. Demoni su se odbijali o zaštitno polje i sudarali se u vazduhu. Kada je svetlost zgasnula, Arlen se beše spustio ispod jata i brzo je leteo ka njoj.

Jato je sustiglo i Renu. Ona napoji simbole magijom isto kao Arlen; demoni su odskakivali, ali jednog nije uspela da odbaci, te se sudario s njom u vazduhu i obmotao se oko nje kao zmija.

Opterećena dodatnom težinom, ona počе da pada. Rena je ulivala moć u simbole zaštite od podražajnih demona i trudila se da odgurne stvorenje od sebe, ali ono ju je vuklo naniže, i dalje obmotano oko nje.

„Ren!“ vrisnu Arlen, ali nije mogao stići do nje na vreme; zemlja joj je hrlila u susret. Ona prikupi moć u mišićima i kostima, u stomaku, s nadom da će preživeti udar.

No onda je iz pećine nahrupio i poslednji nalet sile. Izvaljao se napolje, nalik na koncentrične talasiće u bari, a sa sobom je nosio urlik koji uši nisu mogle čuti.

Tako nešto beše osetila i ranije – udarni talas kao posledicu samrtnog ropca demona uma. Protresao je ogromnu koloniju šišmišolikih demona i poobarao ih s neba; konačno, i podražajnik popusti stisak. Ona mu se istrže, a on uz dreku teturavo odlete među drveće.

Uz niz eksplozija Džardir je crpao moć iz magijskog odliva kako bi napojio njome ogromne simbole udara i pretvarao je u prah šumarke koji su sačinjavali ključne simbole demonove mreže čini. Časak kasnije zaštitnog polja nestade; ona sunu ka pećini i Arlen joj se pridruži, ali pred ulazom zastadoše. Lice mu je bilo mrko, i ona se spremi za dalju prepirku, no on, potpuno usredsređen na ulaz, ne reče ništa.

Izgrebani utrobničkim kandžama i plegli pod teretom starosti, stubovi sa obeju strana pećine bili su neporecivo krazijski. Iako je slika posle više hiljada godina bila izlizana, Rena je svejedno razabrala demonsku glavu uklesanu u živu stenu iznad pećine; usta su činila ulaz u ponor.

Arlen se zaustavi pored nje. „Čeljusti ponora nisu samo ime.“

„Razočarala bi’ se da je ovo obična pećina.“ Rena slete na zemlju pored ulaza, pa snažno usisa u sebe obilatlu magiju; kada su kročili unutra, bila je spremna na sve.

Džardir ih je čekao, s kopljem na gotovs iznad lešine demona uma. Kada su prišli, on spusti oružje. „Bila su tu i dva podražajna, ali umrla su zajedno s gospodarom.“

Arlen klimnu glavom. „I šišmišoliki demoni isto, tamo napolju.“

„Nekoliko podražajnih je možda preživelo“, reče Rena. „Puno dejstvo nije doseglo do njih.“

Džardir klimnu glavom. „Hajdemo brzo po Šanvu i zatvorienika pre nego što preživeli stignu da se oporave.“

„Trebalo da doteramo kola do samog ulaza“, reče Arlen. „Dosta je da samo jedan podražajnik takne tog umnog kandžom, i gotovi smo.“

„Dobro je što nema demona tamo dole, gde idemo“, prozura Rena.

Arlen uzdahnu i uštinu se za hrbat nosa. „Ako imaš bolju zamisao, Ren, sad bi bilo zgodno da je podeliš s nama.“

Rena osmotri demona uma. „Samo mrndžam. Svi smo na ivici živaca. Idite vas dvojica, dopratite kola. Ja ću čuvati ulaz.“

Očekivala je sumnjičavost od Arlena, ali njemu je izgleda samo laknulo što ne mora da se prepire. U svakom slučaju, bio je u pravu. Bilo je besmisleno ružiti njegov plan ako već ni sama nema ništa bolje da ponudi.

Dva muškarca odleteše, a ona se okrenu demonskom telu. Hoće li zaista delovati i u obrnutom smeru? Alagai Ka je bio u pravu. Ne sme dovesti zadatak u opasnost tako što će im, vođena predosećajem, ubiti jedinog vodiča. Ipak, evo novog demona uma, telo mu je još toplo...

Pre nego što je stigla da se predomisli, Rena se latila noža. Oštrica ojačana činima zasekla je duboko u žilavo, čvornovato meso demonske lobanje; ona zasuka kožu u stranu, i ukaza se kost. Rukama je obrisala višak gnoja i posisala prste.

Gotovo da više i nije primećivala smrad raspadanja koji se dizao iz demonskog gnoja, baš kao ni odvratni ukus, ali učila je da raspoznaje sitne razlike u magiji. Umela je da razluči gnoj šljunčanog demona od kamenog, da razlikuje peckanje demona munje od ukusa demona vetra. Najbolje joj se u sećanje urezao gnoj podražajnog demona koji je polizala sa sečiva i sopstvene kože, pa ga premetala po ustima kao duvan za žvakanje.

Ipak, ništa od toga nije pripremiло Renu za nalet moći iz gnoja demona uma. Prodrmla ju je kao da je skočila u ledenu vodu. Stresla se i osetila se življe, budnije nego ikad ranije. Svi ukusi magije bili su smešani ujedno, i još mnogo više od toga.

Snažnim zamahom balčaka noža sa simbolom udara načini je pukotinu u debeloj kosti lobanje, pa zavukla sečivo u procep, razglavila ga, i ispod se ukazao mozak.

Podrhtavao je poput pihtija, sklizak i sjajan od gnoja. Magijskim vidom Rena nikad ne beše opazila nešto tako blistavo kao sjaj demonovog mozga. Ona odseče komadešku, ščepa je rukom i pohlepno je strpa usta.

Moć u gnoju nije bila ništa, tek puka buka pri tresenju tepiha u poređenju s grmljavinom u njenim ustima. Osetila je nalet zadovoljstva i svet oko nje razgolitio se pred njenim čulima kao nikad do tada. Svaki časak protezao se u beskraj, a svet se sav blistao od različitih podataka. Divila se zrcima prašine ukočenim u vazduhu, videla uvojke i kovitlanja magije iz odliva nalik na zamrznut vodopad.

Ipak, podaci su sipali u nju brže nego što ih je mogla obraditi. Isprva osvežavajuće piće pretilo je da će je udaviti.

Moć joj je cvrčala u venama, pržila joj nerve. Nije to bio onaj suvi osećaj kao kad pojedješ previše rena ili uvučeš u sebe preveliku količinu magije. Ovo je bilo kao da te neko živu baci na pogrebnu lomaču. Vrištala je, i imala je osećaj da bljuje vatru.

Usledila je poplava novih podataka koje nije bilo moguće razabrati. Čula kojima nije znala ni imena sipala su u nju obaveštenja, grmeći poput reke kada se u proleće sneg topi. Slike nisu imale nikakvog smisla.

Bilo je tu i osećanja, ali njima je Rena znala ime.

Zlo. Proželo ju je celu. Prodrlo u nju. Zagadilo je.

Rena pade na pod – ili, bolje reći, pod kao da se sudario s njom, ali osećaj se izgubio u vrtlogu. Povratila je; crni gnoj i pihtijasta smesa crna poput uglja podrhtavali su joj pred licem pomešani s njenom žuči. Nije bila u stanju da razmišlja, svoje telo nije osećala, nije imala predstavu diše li još uvek. Sve, od

kože pa do duše, pretvorilo se u bol i nesnosnu buku. Vidno polje joj je poskakivalo i treslo se, i ona shvati da se grči.

Onda je sve pocrnelo.

„Parčine, ne možemo joj verovati!“

„Nikome od nas ne može se verovati“, reče Arlen. „Ali kao što si rekao, nema ko da pođe umesto nas.“

Hladna voda pljusnu Reni u lice, i ona se uspravi uz trzaj. Arlen je namršten stajao nad njom s kofom u ruci. Iza njega, Džardir je držao koplje na gotovs, ali ne beše okrenut nekakvoj opasnosti spolja.

Oružje je bilo upereno u nju.

Rena se strese. Probala je da se osvrne, ali pri magijskom vidu sve je još vrvelo od života; u vazduhu su se svetlucala stvo-renjca isuviše sićušna da bi se spazila golim okom. Od toga joj se vrtelo u glavi, i ona se osloni na ruku da ne padne.

„Polako.“ Arlen kleknu kraj nje, pa je jednom rukom pridrža a drugom zahvati kutlačom vode iz kofe i prinese je njenim usnama. „To što si uradila bilo je stvarno glupo.“

Bilo je života i u vodi. Toliko se jasno video da nije mogla verovati kako ga nikad ranije nije primetila. Milioni majušnih bića. Osećala je kako joj se migolje po ustima, pa se zakašlja i popraska Arlena. „Neko je morao.“

„Nije.“ Arlen obrisu vodu iz očiju. „Imamo plan.“

„Plan je sulud, i ti to znaš“, reče Rena. „Sam si mi rekao da je zgodan trenutak za nove zamisli. Ova mi je pala na pamet.“

„Zamisli manje sumanute od one moje“, kaza Arlen.

„Ti o svemu previše razmišljaš“, reče Rena. „Mi ostali naprosto osetimo šta je ispravno.“

„Razmišljanje me je održalo u životu“, reče Arlen. „Ako se vodiš osećajem, završiš u škripcu.“

Rena ga pogleda i spozna mu auru onako kako nikad ranije nije. „Podseti me ko je prvi jeo demonskog mesa.“

„Jašta, to je baš na dobro izašlo“, reče Arlen.

„Tako si dospeo tu gde si sada“, reče Rena. „Sad si veliki mislilac, al' Arlen Stog kog sam ja poznavala kod kuće, u Potočetu, bio je nepromišljen.“

Arlen protrlja lice dlanom. „Da nisam bio tako nepromišljen, možda ne bismo bili u ovom sosu.“

„Možda“, priznade Rena. „Ili možda ne bismo imali tako dobre izgleda da ga ispravimo.“

„Prepirka ne vodi nikuda“, reče Džardir. Rena pogleda u njega; jedan dragulj u kruni blistao mu se žarkije od ostalih dok joj je piljio u auru i trudio se da ustanovi da li ju je demonski mozak na neki način izopačio.

Utrobe mi, pojma nemam, pomisli ona. Donekle se osećala kao ona stara, ali takođe i bespovratno izmenjena.

Ipak, časak kasnije, učini joj se da je Džardir zadovoljan. On skloni vršak koplja. „Šta si videla, Rena va Harl? Aura ti je...“

„U rasulu“, dopuni ga Arlen.

„Vid'la sam sve“, reče Rena. „I ništa. Kao kad se svi u Uvali naguraju na Utrobničko groblje, pa pričaju uglas. Previše toga da bih razabrala. Ništa nije imalo smisla.“

Arlen klimnu glavom. „Tako je i meni bilo kad sam mislima dodirnuo um demonskog princa. Ali zapamtio sam ponešto. Ponešto što nam možda donese pobedu umesto poraza. Ako se ičeg setiš...“

„Jok ja“, reče Rena. „Bar ne još. Treba mi vremena.“

„Vreme je jedino što nemamo“, reče Džardir. „Najmračniji časovi već su prošli. Ako ne pustimo Alagai Kaa i ne kročimo u čeljusti ponora, moraćemo da čekamo ovde ceo dan i izgubimo svaku prednost koju bi nam iznenađenje donelo.“

Rena se s mukom osovi na noge, pa se uspravi, ritmično dišući ne bi li se pribrala. „Smišljaćemo usput. Ajdemo.“

DVADESET ŠESTO POGLAVLJE

TAMA U DUBINI

334. P. P.

Kada je ostavio Parčina i njegovu *dživu* u pećini, Džardir je prigrlio sopstvene sumnje jednu po jednu. Kao da nije dosta što ta žena nosi nerođeno dete u ponor nego je još i neuravnotežena. Nepredvidljiva. Ishitrena. Nepromišljena.

Ipak, kakav je onda on sam, kad je već pristao na ovaj plan? Da ga Alagai Ka lično povede u ponor? Harlova ćerka je silna. Neustrašiva. Žrtvovala bi sopstveni život i život svog deteta u Velikom ratu. Nije Krazijka, ali u srcu je evedžanka. Osramotio se što je sumnjao u nju.

Kraj samog ulaza u pećinu Šanva je čuvala stražu pred zatvorom Alagai Kaa. Otac joj je još lancima bio vezan za klupu, a demonski kralj zaključan iza čelika ojačanog simbolima, ali Šanva je bila na oprezu i, sa kopljem i štitom na gotovs, motrila je hoće li se pojaviti kakva opasnost – iznutra ili spolja svejedno.

„Izbavitelju.“ Kada joj je prišao, ona se pokloni. „Je l’ Harlova ćerka dobro?“

„Glupo je od nje što je jela knežićev mozak i tako se izložila opasnosti“, reče Džardir, „ali ako da Everam, oporaviće se.“

„Je l' joj... uspelo?“, zapita Šanva. „Posедуje li demonova sećanja?“

Džardir zavrte glavom. „Čini se da ne. Nastavićemo kako smo isprva planirali. Odmah.“

„*Inevera*.“ Šanva vrati koplje u remenje, pa lako skoči na klupu i potera konje unazad, da doguraju kola do ulaza u pećinu. Onda ih je ispregla. Demonov zatvor ne može s njima u ponor, dakle vreme je da oslobode životinje.

Džardir je gledao pastuve i pitao se šalju li ih u smrt. U kopita su im bile urezane čini, a za nekoliko sati će izaći i sunce. Zahvaljujući misaonom kriku umnog demona, većina demona u okolini bila je mrtva. Konji imaju više izgleda da prežive predstojeće dane nego Džardir i sadruzi.

Džardir diže koplje, pa u vazduhu iznad životinja nacрта čini. Magija je prionula uz životinje, još jednom im ulila snage i istovremeno ih zaštitila od *alagajskih* kandži. U zoru će čini uminuti, ali do kraja noći će konji biti bezbedni.

Razbuđeni, pastuvi digoše glave. „Everam vas čuvao, plemeniti atovi“, reče Džardir. „Nazivam vas ovako: Snaga i Izdržljivost. Ako poživim i budem pripovedao o ovom putovanju, imena će vam ostati zapamćena u svetim stihovima.“

On u vazduhu nacрта još jedan splet čini i načini bezopasan prasak i blesak, na šta pastuvi odgalopiraše drevnim drumom.

Džardir je prišao Šandžatu i otključao lance kojima je ovaj bio okovan za kočijašku klupu. Bledo zagledan napred, isto kao do malopre konji, Šandžat ničim nije odavao da je ovo primećio. Džardir svuče zeta dole, pa ga prebaci preko ramena kao lutku za borbenu obuku.

Kada je spustio Šandžata na kolena, Džefov sin i Harlova ćerka već su čekali sa Šanvom.

Muž moj sestre, pomisli Džardir. Čovek koji je učio i borio se pored mene još od hanu paša. A ja ga guram na kolena pred Alagai Kaom.

On pogleda naniže, u odanog prijatelja. *Tako mi Everamove svetlosti i nade da ću dospeti u raj, brate. Kada nastupi pravi trenutak, Alagai Ka će platiti za ovo što ti je uradio.*

Sa ovim rečima Džardir otključa kolska vrata i otvori ih. U središtu, demon je ležao i piljio u njega onim ogromnim, tuđinskim očima. Krupnim koracima Džardir kroči u krug i skide stvorenju lance, pa dohvati demona za grlo i izvuče ga iz kruga dok je ovaj siktao. Bacio ga je ispred kola, i ovaj se neslavno sruči pored Šandžata.

Za dobro Ale će pustiti stvora da živi, ali ne zaslužuje da zadrži dostojanstvo.

Ovog puta Alagai Ka nije ništa izigravao, već je istog časa preuzeo Šandžatovo telo. Ratnik razveza odoru i smesti demona na leđa, ispod tkanine.

I demon i domaćin zurili su u telo ubijenog umnog demona; neko mu je izvadio sadržaj rasečene lobanje kao iz dinje. Okrenuše se Reni.

„Lepa noć“, reče Harlova ćerka, sisajući gnoj s prstiju.

Šandžat kao da se opusti i osmehnu se. „Ako ti mlađ slučajno preživi, biće snažna. Srodnija mom soju nego svojim slabašnim precima.“

Renina aura toliko se zažari da je Džardir, zagledan u nju, morao zaškiljiti. Ona isuka nož i pođe na demona. Šandžat ustuknu, ali bio je opkoljen i nije imao kud pobeći; Rena ga šutnu, obori ga na kolena i prinese vrh silnog sečiva demonu pod grlo.

Šandžat je pogleda. „Hajde. Ubij me ako smeš. Da ti je smicalica uspela i da je tvoj primitivni mozak razumeo veličinu koju predstavlja um mog potomka, ne bih vam bio potreban i Naslednik bi me ubio dok sam ležao bespomoćan.“

Šandžatove usne se izviše u osmeh. „Ali trebam vam, zar ne, Lovice? Ako me ubiješ, osuđuješ sopstvenu vrstu na propast.“

„Može biti“, reče Rena. „Ali još jednom li mi pomeneš bebū, ima da padneš mrtav mnogo pre nego moja 'vrsta.'“

Bila je potpuno ozbiljna. Džardir joj je to video u auri. Plašio se da ona neće uspeti da se obuzda, pa će im zbog toga plan propasti, ali bilo je dobro da ih se Alagai Ka plaši. Ako se demonski kralj oseti isuviše sigurno, postajaće sve teže držati ga pod paskom.

Ako ga uopšte i sada drže pod paskom.

„Prinče laži, za nas tvoj život ima izvesnu vrednost dokle god si nam koristan“, reče Džardir. „Evedža nam kaže da je Kadžijeva vojska marširala do ponora triput po sedam dana. Je li to istina?“

„Do ponora?“ Demon se zasmeha iz Šandžatovog grla. „Najin ponor je maštarija izmišljena zarad podstreka vašim prostim vojnicima. Takvo mesto ne postoji.“

Na njegov nadmeni osmeh, Džardir se nakostreši – morao se obuzdavati da ne ubije ogavno stvorenje i time ne stavi tačku na sve ovo. Namerno ga izaziva, šapuće istine koje zvuče kao laži i laži koje odišu istinom. Iako ne može da im vidi misli, demon je imao neobjašnjivog dara da se poigrava njihovim osećanjima. Sigurno želi da ih smete kako bi ostali ranjivi pred njim. Moraju biti na oprezu.

„Koliko traje put do tvoje košnice?“, upita Parčtin.

„Jedan obrtaj, možda“, reče Šandžat i namignu Džardiru. „Zači ćemo dublje nego Kavri i njegovi psi.“

Šandžat ga je gledao sa iščekivanjem, ali Džardir se samo osmehnu.

*„I tada Kadži
Pusti s lanca ratne pse
Koji poteraše zlo na šaramska koplja
Kao lisice pred lovcem.“*

„Demone, ti bi da me uvrediš?“, upita Džardir. „Da uvrediš moj narod? Kadžijevi psi su saterivali tvoj soj pod zemlju kao stoku.“

„Ne priznaje, ali se plaši“, reče Rena. „Ne dešava se baš svakog dana da ti neko pojede sina.“

Šandžat se opet nasmeja. „Neočekivan je to dar; oslobodili ste me najvećeg suparnika. Zahvalan sam vam na tome.“

„Je l' bio među onima koji su otišli u Anoh Sunce?“, upita Parčtin.

Šandžat odmahnu glavom isto kao kad je bio živ. To je bilo uznemirujuće. „Ne. On je na umnom dvoru bio jedan od preostale dvojice dovoljno moćne da odbiju moj poziv.“

„To je devet, uključujući i tebe“, reče Džardir.

„Trojicu smo ubili u Anohu Suncu“, primeti Šanva.

„A Alagai Kaa smo zarobili“, kaza Džardir.

„Sa ovim ovde, to je pet.“ Rena šutnu leš demonskog knežića. „I pride ona četvorica što smo i' pobili prošlog leta.“

„Bilo je više od dvanaest umnih pre nego što je sve ovo počelo“, reče Parčtin. „Koliko ih sad imate? Četvoricu?“

„Četvoricu dovoljno odraslu da prežive parenje a da ne završe živi pojedeni nakon toga.“ Šandžatov osmeh se razvuče. „I još dovoljno knežića omladinaca da vam razore Slobodne gradove. Raspršiće se svaki na svoju stranu, napadaće gde ih vaš narod ponajmanje očekuje, izgradiće nove košnice i pomoću prostih vojnika saterivati vaš soj pod zemlju kao stoku kako bi prehranili tek ispilele kraljice.“

„Šta je onda najjači među njima tražio ovde, daleko od svih gradova ljudi?“, upita Džardir.

Šandžat ga pogleda kao da je ovaj glup. Džardir je mnogo puta video taj izraz na zetovom licu, ali nikad njemu upućen. „Ovde se nalazi moć. Moj potomak je sigurno pustio mlađu braću da se bore oko vaših područja, a onda, kada oni dovoljno oslabe, pokupio bi im sav plen.“